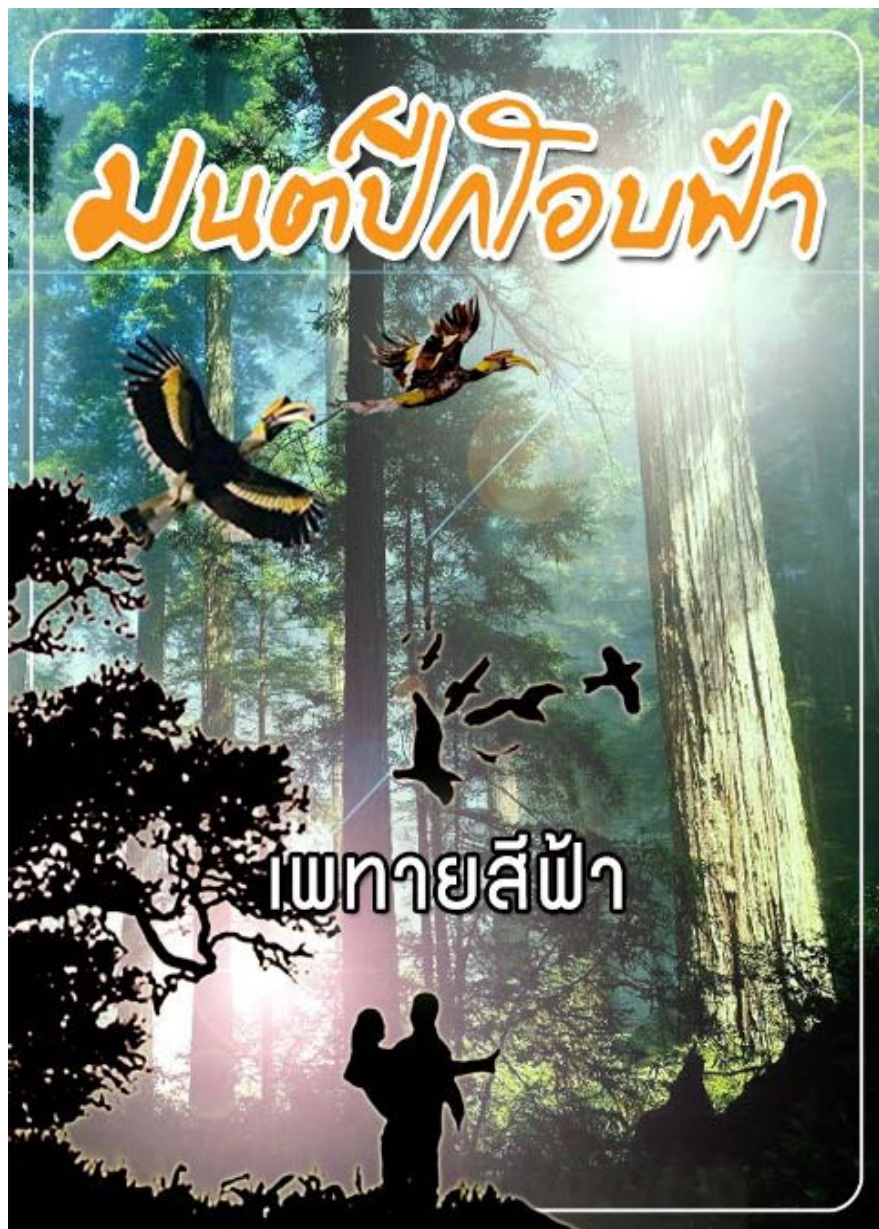

มนต์ป่าทออบฟ้า

เพทหายสีฟ้า

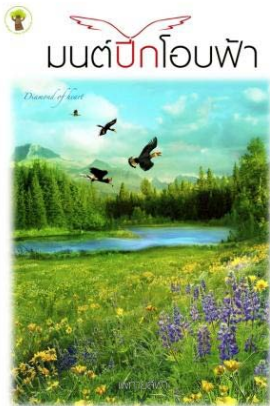

มนต์ปีกไอบฟ้า

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภัทติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย เพทาสีฟ้า
พิสูจน์อักษร วุฒิภรณ์ เสียงแดง
กนกรัตน์ ภัทติ
ปก ลิงกีส์ตาร์ เวสปีจาร์วี

รูปเล่มกับสำนักพิมพ์ กรีนเมายด์

คำนำ

เรื่อง 'มนต์ปีกโอบฟ้า' แนวคิดการสร้างสรรค์มาจากวิถีชีวิตของ 'นกเงือก' ที่ผู้เขียนรู้สึกประทับใจในนกชนิดนี้เป็นอย่างมาก 'นกเงือก' จัดเป็นสัญลักษณ์แห่งความสมดุลของผืนป่า เป็นสิ่งที่ธรรมชาติมอบไว้เพื่อให้มนุษย์ได้ปกป้องหวงแหนและได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมในการใช้ชีวิตอย่างมี 'จิตสำนึก' โดยเฉพาะวิถีชีวิตที่เป็นตัวแทนของ 'ความรัก' จากพฤติกรรมการครองคู่

ป่าเมืองไทยอยู่สถานะที่น่าเป็นห่วงและไม่เพียงกระทบเฉพาะ 'นกเงือก' เท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสัตว์ป่ามากมาย 'ผู้เขียน' ขอหยิบยกบางแง่มุมของผืนป่าขึ้นมา เพื่อให้ 'ผู้อ่าน' ได้รับรู้ถึงความรู้สึก มุมมอง อีกทั้งอยากจะทำให้เข้าใจในความยากลำบากของคนที่ทำหน้าที่ *อนุรักษ์ธรรมชาติ* อย่างจริงจัง และอยากให้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติที่จะต้องอยู่เคียงข้าง 'มนุษย์' ต่อไปในวันข้างหน้า

ผู้เขียนขอขอบคุณศิริวรรณ หรือ คุณป๊าก และมูลนิธิศึกษาวิจัยนกเงือก ที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเจ้านกปีกกว้าง และขอขอบคุณพี่ ๆ ที่ช่วยแนะนำในบางมุมของข้อความ และน้อง ๆ ที่ช่วยหาคำผิด ขอขอบคุณเวปเด็กดีที่เป็นสื่อกลางให้โอกาสสำหรับนักเขียน สุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์ กรีน มายด์ ที่ช่วยสานต่อตัวอักษรให้เรียงร้อยเป็นเล่มหนังสือ

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่ายทอดด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอโน้มรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

บทแนะนำ

มนุษย์ถูกสร้างเคียงข้างกับธรรมชาติ เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลกันมา โดยตลอด กฎของชีวิตถูกกำหนดขึ้น หากแต่การละเมิดกฎย่อมต้องถูก... *ภาคทัศน์* ธรรมชาติวางแผนชีวิตของมันเอาไว้เป็นอย่างดี วันนี้ไม่อาจรู้ได้ว่า ธรรมชาติกำลังเฝ้ามองเราอยู่เงียบๆ หรือไม่

แว่วเสียงกระซิบจากฟากฟ้า ได้ยินคำตอบได้...เสียงจากป่า...คล้ายเสียงกรีดร้อง...แห่งทุ่งใหญ่นเรศวร แต่ต้องคำสาบ ฟืนกฎของป่า ชีวิตต่อชีวิต

วงล้อแห่งโชคชะตาทำให้ชายหนุ่มถูกผูกโยง *การภาคทัศน์* หากความสดใสในแววตาของหญิงสาวคนหนึ่ง ก็ช่วยเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไป ให้กลับมาเผชิญกับ 'โชคชะตา' ที่ไม่ยอมให้ 'รักแท้' เป็นเพียงฝุ่นผงของความหวังที่ไกลเกินจะไขว่คว้า

“ความรัก” เสมือนความว่างเปล่าที่ไม่อาจจับต้องได้ หากแต่เป็นสิทธิ์ที่จะมอบหัวใจรักให้ใครสักคน เพียงเชื่อมั่นในความรู้สึก รับรู้ด้วยหัวใจ

โจทย์ของ “*ความศรัทธา*” ก่อเกิด “*ความหวัง*” ส่องสว่างโยงใยให้เชื่อมั่น “*ความรัก*” อยู่เหนือสรรพสิ่งเสมอ

เล่างาน

ผืนป่าขนาดใหญ่ที่ศनियाภาพอันเขียวชอุ่ม ทิวแถวต้นไม้สลັบกันเป็นชั้นๆ เหมือนธรรมชาติบรรจงวาดแต่งคล้ายดั่งภาพเขียนจากจิตรกรเอกของโลกทำให้เป็นความงดงามอันบริสุทธิ์ บรรยากาศสดชื่นของยามเช้าถูกปกคลุมด้วยแผ่นหมอกสีขาวล่องลอยคล้ายดั่งปุยมะฆสอด้รบกับท้องฟ้าสีครามสดใส แนวป่าทุ่งใหญ่นเรศวรรายล้อมด้วยทิวทัศน์อันสวยงาม

เมื่อเรียบบางกำลังถือกล้องส่องทางไกล หญิงสาวร่างบางผมยาวที่ถูกรวบขมวดไว้เผยให้เห็นใบหน้าที่สวยงามสอดรับกับลำคอขาว เธออยู่ในชุดเสื้อแขนยาวที่พับขึ้นมาถึงข้อศอกกางเกงขายาวรัดกุมเตรียมพร้อมเสมอยามออกมาเดินทางท่องเที่ยวตามป่า สายตาที่มองผ่านเลนส์กำลังเห็นเส้นชีวิตสีดำคาดขาวเล็กๆ หลายเส้นจากขอบฟ้าไกลค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้

ฝูงนกขนาดใหญ่บินเข้ามาใกล้ทำให้หญิงสาวต้องลดกล้องส่องทางไกลลง เพื่อจะได้มองเห็นความสวยงามของเจ้าปีกกว้างได้อย่างเต็มตาก่อนที่เจ้าวิหคปีกโตจะบินร่อนลงไปแนวป่าลึกอีกด้าน

ทิวากรกำลังมองตามฝูงนก รอยยกจากมุมปากสวยค่อยๆ คลี่เป็นยิ้มกว้าง เมื่อสายตามองนิ่งไปทางแนวป่าลึกด้านนั้น เพราะพรุ่งนี้เธอก็จะแยกจากกลุ่มนักเดินทางท่องเที่ยวป่า

เพื่อเข้าไปเห็นเจ้าปีกโตใกล้ๆ ก่อนที่เธอจะกลับไปทำงานกับคุณลุงตามที่ได้ให้สัญญาไว้ เพราะตอนนั้นหลังจากเธอเรียนจบก็ขอไปทำงานที่อื่นเพื่อหาประสบการณ์ก่อน ปัจจุบันก็ล่วงเลยมาถึงห้าปี ซึ่งเธอคงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อีก

“ฟินซ์” เสียงใสตะโกนเรียกอยู่ในระยะไม่ไกลนัก

ใบหน้าสวยหันไปทางต้นเสียงรอยยิ้มที่เพิ่งจะส่งให้เจ้าปีกโต พลอยเผื่อแผ่ให้กับเจ้าของเสียงที่เข้ามาใกล้

“ไยยะ...ยัยเกต...ตัวอะไรเข้าไปปลุกถึงในเตียงหรือไง” เสียงหวานทักทาย

หญิงสาวหยอกล้อเพื่อนสนิทที่เดินเข้ามาใกล้ ถึงแม้จะอยู่ในชุดเตรียมพร้อมเหมือนกัน แต่ใบหน้ายุ่งๆ งัวเงียนิดๆ เหมือนลูกจากการนอนอันแสนสุขอย่างเสียไม่ได้

“หน้อยแก...พูดเหมือนรู้เลยนะ” เสียงใสตัววัดประทัดกลับนิดๆ

“อ้าว...ทำไมล่ะ” เสียงถามประหลาดใจ นัยน์ตาสวยมองใบหน้าของเพื่อนสาวที่มีผมตัดสั้นตามสมัย ทำให้มองดูคล้ายทอมบอย มีแต่ใบหน้าสวยเป็นเครื่องการันตีความสวยงามของหญิงสาว

“ก็ไอ้เจ้าต่าง...หมาของอุทยานมันขโมยไส้กรอกแล้วมุดเข้ามาในเตียงที่ฉันนอนอยู่อะสิ...ตกใจแทบแน่กว่าเสือ...ไอ้ต่างมันตัวเล็กๆ ชะที่ไหนเขี้ยวก็เงี้ยวขนาดนั้น” เกตแก้วเล่าเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน พลางทำหน้ามู๋

เสียงหัวเราะใสๆ ของคนที่ฟังน้ำเสียงอันตื่นเต้นของเพื่อนรักตั้งแต่เข้ามาใกล้จนถึงเดี๋ยวนี้

วิชาการกับเกตแก้วเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม และ

โชคดีที่สอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันได้ ถึงแม้จะเรียนกันคนละคณะก็ตาม

โดยฝ่ายแรกเลือกเรียนบริหารธุรกิจ เกี่ยวกับตัวเลขยุ่งๆ ส่วนฝ่ายหลังเลือกเรียนทางด้านวารสารศาสตร์ เกี่ยวกับเรื่องของภาพทั้งหมด แต่ทั้งสองคนก็เป็นพวกชอบเที่ยวออกแนวธรรมชาติและมักจะไปด้วยกันเสมอ

“เอาน่า...เปลี่ยนบรรยากาศ..ตื่นแต่ันตี” ทิชากรยังหัวเราะเข้าเพื่อนรัก

“ลองบ้างมั๊ยล่ะแก...กำลังฝันเพลินๆ” เกตแก้วแหวใส่เพื่อนนิดๆ ตวัดหางตาค้อนแถมให้อีก “ตื่นนานแล้วหรือ...” คนตื่นหลังถามคนตื่นก่อน พลังเอามือปิดปากหารับอรุณ

“ก็ทันเห็นเจ้าปีกโตร่อนลงไปทางด้านที่เราจะไปพรุ่งนี้แหละ” เสียงหวานบอกเพื่อน

“รู้สึกว้าไอ้เจ้าปีกโตของแกเนี่ย...สำคัญกว่าเพื่อนอีกนะ” คนโดนทิ้งให้นอนเพลินยังอดเห็นบินดูๆ ไม่ได้

“ก็เห็นยังฝันหวานอยู่...เลยไม่อยากกวนให้เสียอารมณ์นี่จ๊ะ”

“ให้แกปลุกยังจะดีซะกว่า” เกตแก้วยังบ่นเบาๆ จากเหตุการณ์ระทึกในเต็นท์เมื่อครู่

ทิชากรอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

“เนื้อหอมมะเนี่ย...มีหนุ่มมาชวนกินอาหารแต่เช้า” ขอกระเช้าเข้าหาหยู่เพื่อนอีกหน่อย

“ไอ้ฟินซ์...เดี่ยวโดนแก” เสียงเขี้ยวใส่ ตามด้วยมือเรียวซัดที่ต้นแขนเพื่อนไปหนึ่งที

“นี่ขนาดเดี่ยวโดนของแกนะเนี่ย” เสียงหวานยังอดขำไม่ได้ เมื่อนึก

ภาพเหตุการณ์ระทึกใจรับอรุณของเพื่อนรัก “ยังดีที่เป็นไฉ่ต่างนำ” แกล้ง
ปลอบเพื่อนด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

“ชอบใจนะแก” ประชดกลับนิดๆ

ทิชากรยังหัวเราะเบาๆ ก่อนที่เธอจะได้ยินเสียงเพื่อนร่ายยาวอีก
หน่อย

เกตแก้วโอบกคล้องจากมือเพื่อนรักไปส่งดูวิวทิวทัศน์ยามเช้าบ้าง มือ
เรียวถือกล้องส่องมองไปทั่วๆ

“อากาศดีชะมัด” เอ่ยเรียบๆ สูดรับออกซิเจนจนเต็มปอดเป็นการ
ยืนยัน ก่อนจะสะดุดอะไรบางอย่าง คิ้วเรียวขมวดนิดๆ

“ฟินซ์...เหมือนมีคนส่องกล้องมองเราอยู่นะ”

“หือ?...ใครจะมาส่อง...เขาคงส่องดูนกเหมือนเราแหละ” คนตอบยัง
ไม่ได้ใส่ใจ กำลังยกกล้องมือขึ้นเหนือศีรษะ สูดรับออกซิเจนบริสุทธิ์เข้าไปเต็ม
ปอด

“ไม่ได้ดูนกแน่แก...ดูสิ...ยังส่องมองมาตรงนี้ออยู่เลย” คนบอกยืนยัน
หนักแน่น

“ไหนขอดูหน่อย”

ทิชากรช่วยกล้องกลับไปส่งดูตามที่เพื่อนบอก เธอเห็นชายหนุ่มคน
หนึ่ง กำลังส่องกล้องมองมาทางพวกเธอ ตามที่เพื่อนสาวบอกจริงๆ

หญิงสาวชะงักไปนิดหนึ่ง คิ้วเรียวสวดยขมวดนิดๆ เพราะคนที่ยืนอยู่
บนที่สูงกว่าเจตนาดกคล้องลง พร้อมทั้งยกมือขึ้นแตะหัวคิ้ว ก่อนจะโน้มตัว
ลงเชิงเจตนาหักทลาย

ภาพที่เห็นจากระยะก้องถึงแม้จะเห็นใบหน้าไม่ชัด แต่เธอรู้สึกได้ถึง

รอยยิ้มยั่วจากอากัปกิริยานั้น ก่อนที่ชายหนุ่มจะหมุนตัวกลับหายลับไปจาก มุมสูงตรงนั้น

“เห็นมั๊ยล่ะ...เขายังทักทายแถมด้วยนะ” เกตแก้วย่ำสิ่งที่เข้าใจไม่ผิด

“คนไม่มีมารยาท” น้ำเสียงขุ่นนิดๆ แต่ในใจอดคิดไม่ได้ คนไม่มีมารยาท เทียบเอากล่องมาสองคนอื่น คงเป็นพวกผู้ชายที่ชอบส่องมอง พฤติกรรมสาวๆ เผื่อจะได้เห็นของดี

“ฉันว่า...สองมาจากตรงนั้นไม่น่าจะใช่นักท่องเที่ยวแล้วนะแก” เกตแก้วแสดงความเห็น เพราะรู้ว่าทางนั้นเป็นป่าปิด ห้ามเข้าสำหรับ นักท่องเที่ยวทั่วไป

“ไม่ใช่แน่นอน” เห็นด้วยกับเพื่อน “ยังไงก็ระวังๆ พวกถ้ามองไว้ด้วยก็แล้วกัน” ทิชากรบอกเพื่อนด้วยอารมณ์ที่ยังนึกเคืองจากอากัปกิริยาของชายหนุ่มเมื่อครู่

“อย่าเพิ่งอารมณ์เสียน่า...” เกตแก้วพยายามดึงอารมณ์เพื่อนด้วยรู้ว่ากำลังขุ่น “อาจจะเป็นการเข้าใจผิดก็ได้...ไม่แน่นอน” ทั้งท้ายด้วยน้ำเสียงขุ่นนิดๆ

“ไม่แน่นอนอะไร” คนถามยังไม่หายเคือง

“อ้าว...ก็อาจจะไม่มีหนุ่มแอบชอบแกอยู่ก็ได้ไง” ได้แก๊งเพื่อนกลับสบายใจ

“ฉันว่าแก...คิดเป็นเรื่องอื่นน่าจะดีกว่านะ” ทิชากรยังอารมณ์เสีย เสียงหัวเราะใสๆ ซอบใจของเกตแก้ว ที่ยังเห็นใบหน้าเพื่อนรักคือ ร็วสวยขมวดมุ่น เหมือนยังไม่หายเคืองหนุ่มลึกลับ ที่แอบส่งกิริยาทักทาย มากับสายลมและแสงแดดยามเช้า

“อ้าว...ก็ฉันส่องมองเขาอยู่ตั้งนานไม่เห็นเขาจะหักทลายฉันนี่ แต่พอเป็นแกส่องกลับไป เหมือนเขาเจตนารออยู่เลยนะเนี่ย” แอบยิ้มกับหัวคิ้วที่ยังขมวดอยู่นิดๆ

ทิชากรมองเพื่อนรักเขม็งคล้ายจะหาเรื่อง ถ้ายังไม่หยุดพูดเรื่องนี้

“เขารีบหายไปเลย ไม่แน่นะแก...อาจจะเป็นผีก็ได้” คนแห่ยังสนุก

“ถ้าเป็นผีจริงครวหน้าฉันจะยิงให้ร่วงเลย” ตวัดเสียงใส่คนที่ยังแก้งแห่ แต่อัดไม่ได้ที่จะตวัดส่งสายตาเคื่องไปทางมุมสูงที่มาของเรื่อง

เกตแก้วหัวเราะท้องแข็งกับท่าทางโมโหของเพื่อนรัก ที่แต่ไหนแต่ไรมาไม่ชอบผู้ชายที่เข้ามาแบบซีกอ หรือไม่ก็ทำท่าประบาทเจ้าชู้ยักษ์เข้าไป เพื่อนเธอคนนี้จะตอกกลับทันทีอย่างไม่เกรงใจ

“ไปกินกาแฟกันเถอะ” คนที่ยังหัวเราะไม่เลิกเอ่ยชวน

เกตแก้วจับมือเพื่อนรักลากไปทางเดินทัพของเช้า เพื่อเติมพลังตนเองไว้สำหรับกิจกรรมการเดินชมป่าด้านนอกในช่วงแรกของวัน แล้วค่อยมาเติมพลังมื้อกลางวันต่อสำหรับกิจกรรมที่เหลือของวัน ส่วนมื้อค่ำก็รอสนุกสนานรอบๆ กองไฟ ซึ่งพวกเธอก็ไม่ค่อยตื่นเต้นมากนัก เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นของพวกเธออยู่ในวันถัดไปสำหรับเที่ยวในป่าด้านใน

แผ่นฟ้ายามค่ำคืนเกือบมืดสนิทหากไม่มีหมู่ดาวแพรวพราวระยิบระยับที่ช่วยส่องสว่างและเป็นสีบอกนำทางมาตั้งแต่ยุคโบราณกาล แสงกระพริบสุกสกาวของหมู่ดวงดาวบนผืนฟ้าล้อมรอบกับประกายเปลวไฟที่กำลังถูกรายล้อมด้วยกลุ่มคน

อาหารค่ำกำลังอยู่บนเตาตรงกองไฟไอร้อนของกองไฟช่วยบรรเทา

ความหนาวเย็นที่มาพร้อมกับราตรีกาลยามสิ้นแสงของดวงอาทิตย์

“ทุ่งใหญ่...คำนี้...กล่าวขานกันมาหลายชั่วอายุของชาวกะเหรี่ยง...ว่าป่าผืนหนึ่งมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่ทุกมุมโดยเฉพะบริเวณที่เรียกว่า ‘เวียงกระดู่’ ถ้าแปลเป็นไทยว่า ‘ทุ่งใหญ่’”

ชายหนุ่มเจ้าหน้าที่เขต กำลังเล่าถึงความเป็นมาของผืนป่านี้ในระหว่างที่รอมือค้ำจากการปรุงของแม่ครัวเอกที่กำลังอยู่หน้าเตา

“กษัตริย์นักบรมหาราชผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงกรีธาทัพอันเกรียงไกรครอบกู้เอกราชและแผ่พระราชอำนาจไปจนเป็นที่รู้จักโดยเฉพะประเทศบ้านใกล้เรือนเคียง พระองค์เคยทรงยกทัพมาในป่าทุ่งใหญ่เมื่อครั้งทรงประกาศอิสรภาพ ณ เมืองแครง จึงเป็นที่มาของคำว่า ‘ทุ่งใหญ่นเรศวร’” คนเล่ากำลังกล่าวถึงด้วยน้ำเสียงแผ่วไว้ด้วยความภาคภูมิใจ

“กองทัพของพระองค์ที่ตอนนั้นมีทั้งครอบครัวไทย มอญ พร้อมทั้งช้าง ม้า วัว ควาย เพื่อเข้าสู่กรุงศรีอยุธยา จึงมุ่งมาทางด้านทิศเหนือของด่านเจดีย์สามองค์ ทำให้ต้องเสด็จผ่านพร้อมทั้งพักแรมในผืนป่าแห่งนี้ ดังนั้นจึงถือเป็นมหามงคลของผืนแผ่นดินป่านี้”

“ผืนป่าอันกว้างใหญ่แห่งนี้ เคยเป็นตำหนักอันยิ่งใหญ่ของ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพราะพระองค์ยังเคยใช้เส้นทางนี้ในการเดินทาง เพื่อทำสงครามกับพม่า ทุ่งใหญ่นเรศวรจึงเปรียบเสมือนพระปรีชาสามารถ ความเสียสละ ความกล้าหาญของพระองค์ในการกอบกู้อิสรภาพของประเทศชาติ กลับคืนมา” เจ้าหน้าที่เขตได้สรุปความเป็นมาของผืนป่าที่ยิ่งใหญ่ในท้ายที่สุด

“ทุ่งใหญ่นี้ เป็นป่าผืนสุดท้ายทางภาคตะวันตกของประเทศที่เหลืออยู่ นอกจากนี้ยังเป็นที่ยาวของพืชและสัตว์ป่านานาชนิด แทบจะเรียก

ได้ว่าเป็นจุดศูนย์กลางของการกระจายพันธุ์สัตว์” เสียงเล่าเรื่องราวต่างๆ ยังบรรยายต่อไปเรื่อยๆ

ทิชากรกำลังจดข้อความที่ได้ยินลงในสมุดบันทึกที่เธอมักจะใช้ ทบทวนความทรงจำอันน่าสนใจหรือสนุกสนานตื่นเต้นอยู่เสมอๆ โดยมีใบหน้าสวยผมซอยสั้นชะงอกดูอยู่ใกล้ๆ

“กลับไปคราวนี้...ฉันว่า...แกน่าจะเอาบันทึกพวกนี้มาเขียนเป็นหนังสือขายนะ” เกิดแก้วเอ่ยเสนอความเห็น หญิงสาวยังสนใจข้อความที่อยู่ในบันทึกของเพื่อนรัก “ตามรอยเจ้าปิกโต...ประมาณนี้...ดีปะ” ช่วยตั้งชื่อเรื่องให้ด้วย “หรือ...ปิกโตแห่งพงไพร”

“แกจะเป็นนางแบบถ่ายคู่กับเจ้าปิกโตให้ฉันมั้ยละ” ทิชากรไม่ได้ปฏิเสธหัวข้อเรื่อง แต่จะกำลังจะหาเรื่องหย�่เพื่อนสนิท “ฉันให้ลงหน้าปกด้วยนะ” เสียงหวานลากนิดๆ ยั่วเพื่อนด้วยรู้ดีแก่กับเจ้าปิกโต

“แกรับรองมั้ยละ...ว่าไอ้เจ้าปิกโตของแกเนี่ยมันจะไม่จิกฉันอีก”

ทิชากรหัวเราะเบาๆ มือเรียวยอดข้อความสั้นๆ ก่อนจะเงยหน้ามองคนข้างๆ มุมปากบางสวยยกขึ้นยิ้มนิดๆ

“ฉันว่าคุณแอนนี่ไม่น่าจะบินมาไกลถึงที่นี่หรอกนะ”

“หน้อยแก...ว่าได้หรือประวัติศาสตร์มันอาจจะซ้ำรอยก็ได้นะยะ...” น้ำเสียงเพื่อนยังขยาด

“บังเอิญน่า...” ปลอบนิดๆ

“บังเอิญช่วยละสิ...ไม่ว่า” บ่นนิดๆ

“ก็นักท่องเที่ยวเขาไม่กับก้อนหินไปขว้างมันจนเจ็บ แล้วใครจะไปรู้ว่านกจะจำแม่นขนาดนั้น” น้ำเสียงเหมือนช่วยแก้ต่างให้นก

“นั่นสินะแก...ใครจะไปรู้ว่านกจะมีคดีกับคน...ฉันแค่ใส่ชุดสี
เหมือนกับยัยคนที่เคยแกล้งมัน ความช่วยเหลือมาเยือนฉันไงล่ะ” ร่ายยาว
อย่างหัวเสีย

ทิวากรอดหัวเราะไม่ได้กับอาการหัวเสียของเพื่อน จากเหตุการณ์
เที่ยวป่าทางใต้ทางฝั่งตะวันตกคราวก่อน ที่นักท่องเที่ยวมีเหตุกับเจ้าปีกโต
โดยเอาก้อนหินกับไม้ไปขว้างระบายอารมณ์ใส่มันเข้า คนทำไม่คิดว่านกมันก็
เจ็บเป็น ตอนนั้นโดนเจ้าปีกโตทั้งไล่ทั้งจิกจนเป็นที่โจษขานกัน

หลังจากนั้นถ้าใครแต่งตัวใส่เสื้อผ้าสีเหมือนกับคนที่เป็นโจทก์กับนก
มันก็จะนึกว่าเป็นคนๆเดียวกับที่เคยแกล้งมัน เจ้าปีกโตก็จะไม่รีรอที่จะบิน
เข้ามาโจมตีใส่ทันทีเช่นเดียวกัน ซึ่งเพื่อนเธอก็เป็นหนึ่งในความบังเอิญที่วัน
เกิดเหตุใส่เสื้อสีเหมือนกับโจทก์เก่าที่เคยก่อเรื่องกันไว้

เสียงสองสาวคุยกันไปสะกิดหูเจ้าหน้าที่ ที่เมื่อครู่กำลังบรรยาย
เรื่องราวต่างๆ ของสัตว์ป่าที่อยู่ในผืนป่าแห่งทุ่งใหญ่นี้

“นกอะไรหรือครับที่คุณกำลังพูดถึงกัน” เสียงเจ้าหน้าที่หนุ่มเอ่ยถาม
อย่างสนใจ

สองสาวหันไปทางต้นเสียงเห็นชายหนุ่มรูปร่างหนาเขาดูสูงไม่มากผิว
สีน้ำตาลไปจนถึงใบหน้า เขาอยู่ในระยะใกล้พอที่จะได้ยินการสนทนาของ
พวกเขา

“อ้อ...นกเงือก...ค่ะ” ทิวากรตอบเรียบๆ ตามมารยาท เพราะเธอก็ไม่
ทันสังเกตว่าเสียงบรรยายหยุดไปตั้งแต่เมื่อไร แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้ทุกคนกำลัง
สนใจอาหารจากเตาที่กองไฟ

“คุณสองคนใช้มั้ยครับ...ที่พุงนี้ที่กฤตย์จะมารับเข้าไปด้านใน”

“คะ” ทิชากรรับคำพร้อมพยักหน้านิดๆ แต่ยังคงสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคนตรงหน้ากับคนที่ถูกเอ่ยชื่อ

“ผมอยู่ในทีมเดียวกับพี่กฤตย์...ที่ทำหน้าที่ในการดูแลรักษาผืนป่าแห่งนี้ครับ” ตอบข้อสงสัยในความคิดของหญิงสาวทันที “ผม...พนิตครับ” เอ่ยแนะนำตัวก่อน

“อ้อ...คะ...ดิฉัน..ทิชากร” หญิงสาวต้องรีบแนะนำตัวเช่นกัน “ส่วนเพื่อนฉัน...เกิดแก้วคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“เช่นกันคะ” สองสาวพูดเกือบพร้อมกัน

“ผมเพิ่งมาถึงเมื่อครู่...พี่กฤตย์ให้ผมล่องหน้ามาดูแลพวกคุณก่อน” ชายหนุ่มเอ่ยพลางยิ้มนิดๆ “ดูเหมือนคุณสองคนจะสนใจเรื่องของนกเงือกมากเลยนะครับ” ยังตั้งคำถามเจตนาเยื่อการสนทนาสายตาแอบสำรวจสองสาวเล็กน้อย

“เพื่อนฉันคะ...ที่สนใจ” เกิดแก้วรีบออกตัวโยนเจ้าปิกโตให้คนใกล้ๆ

“ฉันศึกษาอยู่นิดหน่อยคะ...” ทิชากรหันไปมองเพื่อน ที่ยังเฝ้าดูท่าแล้วอยากที่จะญาติดีกับเจ้าปิกโต

“พวกเราเชื่อว่า...นกเงือกเป็นสัญลักษณ์ความสมบูรณ์ของผืนป่า” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเจตนาชวนคุย

“คะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ

“ในทีมของเราจะมีพี่อีกคนหนึ่งที่อยู่เรื่องนกเงือกเป็นอย่างดี...ฟุ้งนี้...พี่กฤตย์คงจะแนะนำให้รู้จักกันแหละครับ” พนิตบอกคนที่ทำทางจะสนใจเจ้านกตัวโตนี้อยู่ไม่น้อย

“ฟีกฤตย์บอกไว้เหมือนกันค่ะ”

“ผมรู้เรื่องนกเงือกไม่มาก...รู้แต่ว่าตอนนี้เปรียบเสมือน...นกศักดิ์สิทธิ์”

“หือ?...” เกตแก้วตาโตทันที เหมือนกำลังตั้งกับคู่ปรับ

เสียงชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ กับตากลมโต ที่ดูเหมือนตอนแรกไม่ค่อย
จะใส่ใจเจ้าปีกโตนี้เท่าไรนัก

“อาจจะเป็นเพราะการเล่าขานที่บอกไว้...ถ้าหากสัญลักษณ์...
นกศักดิ์สิทธิ์...ถูกแตะต้องเมื่อไร...คนที่ล่วงล้ำคล้ายจะต้องถูกสาป”

“ทั้งๆ ที่นกเงือกเป็นสัญลักษณ์ของ...ความรักที่ซื่อสัตย์...หรือคะ”
ทิชากรแย้ง เพราะเธอไม่ค่อยเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเท่าไร แต่ก็ไม่เคยลบหลู่

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ...ฟังเขาเล่าต่อกันมาอีกที” พนิตหัวเราะ
แหะๆ ยิ้มแหะๆ “ต้องให้พี่เวหา...พี่ในกลุ่มอีกคนที่พูดถึงเมื่อครูนี่...จะให้
คำตอบเรื่องนี้ได้ดีแน่นอนครับ”

“เวหา” เสียงหวานของทิชากรทวนชื่อเชิงถาม

“ครับ...พี่เวหา” พนิตยืนยันชื่อของชายหนุ่มในทีมอีกคน

“ชื่อแปลกดีนะคะ” เกตแก้วเป็นคนเอ่ยขึ้นเองกับความสงสัยของ
เพื่อนสนิท

“ครับ” คนตอบยิ้มนิดๆ เพราะไม่ใช่แค่สองสาวเท่านั้นที่รู้สึกแปลก ไม่
ว่าใครก็ตามมักจะถามซ้ำกับชื่อที่มีความหมายว่า ‘ฟ้า’ ของชายหนุ่มผู้นี้เสมอ

คือเรียวยาวขมวดนิดๆ เพราะเธอกำลังแปลกใจตัวเอง ว่าทำไมนี่ไป
ถึงชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนผาสูงเมื่อเช้า

ที่แน่ๆ ‘ไม่มีมารยาท’ คนที่เจตนาส่องกล้องและดูเหมือนจะจงใจ
เจตนาหักทลายมาที่เธอโดยเฉพาะ

หญิงสาวต้องไล่ความคิดเหล่านั้นออกจากสมอง เพราะเธอไม่อยาก
เอาชื่อที่สะกดหูกับชายหนุ่มที่สะกดความคิดมารวมอยู่ในคนเดียวกัน

สัญลักษณ์ “นกคักดีลิตี” ถูกเตะต้อง เสียงกรีดร้อง รำไห้ จากผืนป่า

แสงดาวน้อยใหญ่ส่องแสงกระพริบสุกใสบนแผ่นฟ้าสีดำสนิท หมู่ดาว
เป็นเครื่องหมายนำทางสำหรับผู้เดินป่ายามราตรี ที่ไม่ใช่เพียงเพื่อท่องพงไพร
เท่านั้น แต่ยังใช้สำรวจตรวจตรา ดูแลสรรพสัตว์เพื่อนร่วมชีวิตบนโลก รวมทั้ง
ผืนป่าที่อาจจะถูกเอาเปรียบจากสัตว์ ที่เรียกตนเองว่าประเสริฐแล้ว

หลายปีทำาเดินย่ำอย่างให้ทุกช่วงเสียงจังหวะสอดรับกลมกลืน
สำหรับการเดินทางในป่าตอนกลางคืน แผลงยามราตรีส่งเสียงไปทั่ว
เปรียบเสมือนมิตร ที่ช่วยส่งสัญญาณบอกกล่าว หากมีภัยมาเยือน

“ไ้อ้ลาย” เสียงห้าวเบาแทบกระซิบ

หลายปีทำาชะลอมจนกระทั่งหยุดเดิน ชายหนุ่มสามคนย่อตัวลงหาที่
หลบพร้อมๆ กัน กล้องที่ใช้ส่องสำหรับยามค่ำคืน ถูกใช้ประโยชน์ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

“มันไปทางนั้นแล้ว...คาบอะไรไปสักอย่าง” เสียงห้าวบอก พร้อมบ่น
หน้าไปทางต้นเรื่อง “ใครอยากจะขอเปลี่ยนอาหารจากมันบ้างมั๊ย” คนถาม
หยอกเพื่อนร่วมทาง

“ไ้อ้เวหา...เดี่ยวเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ซะหรรอก...ยังรีบๆ อยู่ด้วย”

เสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“ไ้อ้ลาย...วันนี้ก็ฤกษ์มันรีบวะ...ไว้คราวหน้าก็แล้วกัน” แกล้งบอกตัว

ต้นเรื่องที่หายลับไปตั้งนานแล้ว “รีบไปหาแฟนวะ”

“คนผมยาวหรือผมสั้นครับ” ลูกน้องที่มาด้วยอีกคนรีบถาม

“แกจะรู้ไปทำไมวะ” กฤตย์ย้อนถาม

“เพื่ออีกคน...ผมจะได้มีหวังบ้าง” เสียงหัวเราะแหะๆ เบาๆ

“ขึ้นแกเข้าไปยุ่งกับเขา...ระวังจะตายก่อน” เตือนด้วยความหวังดี

“ดูขนาดนั้นเลยหรือนี่...มิน่า”

‘หือ?’ เสียงถามในลำคอ

“สวย...แต่เหมือนทอมบอย” ลูกน้องรีบสรุป

“เฮ้ย...ไม่ใช่...นั่นอะแฟนฉัน...อีกคนต่างหาก” กฤตย์รีบแก้ต่างทันที

“อ้าว!” เสียงตกใจของคนสรุปก่อนหน้านั้น

สองหนุ่มที่หันไปคุยกันท่ามกลางความมืด ทำให้ไม่ทันเห็นมุมปาก
ได้รูปยักยิมนิดๆ ของชายหนุ่มเจ้าของชื่อแปลกๆ แต่ดูเหมือนรอยยิ้มนั้นกำลัง
สะกดความคิดบางอย่างของตัวเอง ทำให้แววตาอ่อนแสงลง ก่อนจะถอนใจ
ออกมาเบาๆ อย่างกำลังยับยั้งความรู้สึกของตัวเอง